

Mirella (28) heeft een onbezorgde zwangerschap. Maar dan blijkt dat haar baby veel te klein is en moet ze in het ziekenhuis worden opgenomen. Uiteindelijk zal ze er zeven weken moeten blijven...

‘IK HAD ME ZÓ VERHEUGD OP DIE WEKEN THUIS’

Mirella: “Volgens de 20-wekenecho lag de zwangerschap prima op schema. De navelstreng kwam alleen niet goed in beeld. Met 32 weken werd ik daarom doorgestuurd naar een gynaecoloog. Die zei: ‘Met die navelstreng is niks aan de hand, maar weet je wel zeker dat je bijna 32 weken zwanger bent? Het lijkt eerder 26 weken, ik schat de baby op hooguit 1300 gram. Werk je nog? Dan vanaf nu niet meer, ik laat je opnemen.’ Ik begreep er niks van. De baby was ontzettend beweeglijk, ik voelde me prima; hoe kon het nu niet goed zijn? En opname? Ik had me zó verheugd op m’n verlof. Op m’n werk was er nog één project dat ik wilde afronden en daarna zou ik heerlijk de laatste weken thuis doorbrengen. Babykleertjes wassen en strijken, de keuken nog een goeie beurt geven, kof-fie drinken met m’n vriendin die ook zwanger was... Maar diezelfde dag moest ik me melden bij het ziekenhuis en werd ik opgenomen. Ik moest liggen en mocht er alleen uit om me te wassen en om naar het toilet te gaan. Verschrikkelijk vond ik het. In één klap was ik van een gezonde zwangere vrouw veranderd in een patiënt.”

DOMPER

“Ook voor Nanne was het een behoorlijke domper. Hij kwam elke avond thuis in een leeg huis. Ondertussen kreeg ik dagelijks onderzoeken. Stressvolle momenten waren dat: deed de baby het wel goed? Klopt het hartje goed? De testen wezen gelukkig uit dat de baby gezond was. Maar na twee weken in het ziekenhuis bleek wel dat ons kind toch weer te weinig was gegroeid en er werd me gezegd dat ik ook de rest van m’n zwangerschap in het ziekenhuis moest blijven. Een behoorlijke klap. We hadden nog zo graag de laatste weken voor de bevalling met z’n tweeën beleefd. Nog één keertje samen uit eten voordat we papa en mama zouden worden, samen in alle rust toeleven naar het moment dat we onze baby in onze armen zouden hebben.”

MACHTELOOS

“Inmiddels was ik 34 weken zwanger. Ik had een enorme buik en ik begon eraan te twijfelen of de baby echt wel zo

klein was. Ook de verloskundigen en de co-assistenten in het ziekenhuis vermoedden dat de baby minimaal een zesponder zou zijn. De gynaecoloog bleef echter bij z’n inschatting. Hij deelde me mee dat ik met 37 weken zou worden ingeleid en dat hij op basis van de echo vermoedde de baby dan ongeveer tweeduizend gram zou wegen.

Ik voelde me machteloos, had geen andere keuze dan af te wachten. De dagen in het ziekenhuis waren heel gestructureerd en ik kreeg ontzettend veel bezoek en post. Dat maakte het wekenlange verblijf draaglijk en het ontroerde me te zien hoeveel mensen bezorgd om me waren. Ondertussen deed Nanne thuis alles wat er nog moest gebeuren. Hij sopte de keuken, waste en streek alle kleertjes en zorgde dat alles op rolletjes liep terwijl ik 24 uur per dag in bed lag. Ik maakte to-do-lijsten die hij keurig afwerkte. Steeds als ik het even niet zag zitten, wees hij me erop dat onze baby het goed deed en dat gaf me rust.

Met 37 weken zwangerschap werd de bevalling ingeleid. Ik had me ingesteld op een natuurlijke bevalling, maar ook dat liep anders. De hartslag van de baby zakte terwijl ik nog maar lichte weeën had en de gynaecoloog besloot tot een spoedkeizersnee. Nanne was nog maar net op tijd om onze dochter Elize geboren te zien worden. Een piepklein meisje, met alles erop en eraan. De gynaecoloog had het bij het rechte eind gehad: Elize was erg klein. Ze woog slechts 1661 gram. Maar ze huilde flink en was kerngezond. Na drie dagen trok ze zelf de sonde eruit en weer drie dagen later kon ze al uit de couveuse. Een felle tante was het, we waren ontzettend trots op haar. Ze groeide zo goed, dat ze na tweeënhalve week twee kilo woog. Eindelijk mochten we haar mee naar huis nemen. Een emotioneel moment. Inmiddels is Elize acht maanden en heeft ze alle schade ingehaald. Qua ontwikkeling ligt ze zelfs voor op andere kinderen van haar leeftijd. Die zeven weken die ik uiteindelijk in het ziekenhuis heb gelegen, waren niet gemakkelijk. Toch heeft die periode me veel goeds gebracht. Het deed Nanne en mij des te meer beseffen wat we voor elkaar betekenen. Wat er ook gebeurt, ons krijgen ze niet kapot. Samen hebben we een heerlijke dochter, op wie we ontzettend trots zijn. Al had ik nog een jaar in het ziekenhuis moeten liggen, ik zou het zo weer doen.”